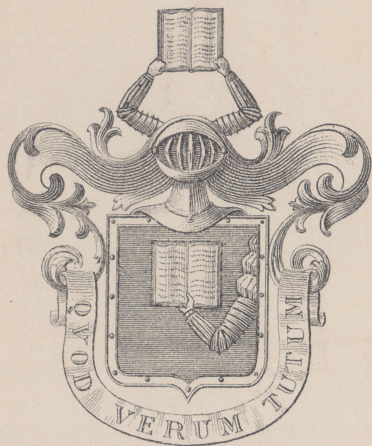

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

Vise om Axel Cord-
sen og Skjøn Valøberg.

Arendal 1833.

V box 33:977

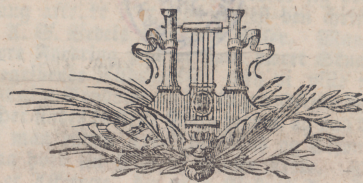
Honnesto

W i s e

pm

Arrel Tordsen og Skjøn Baldborg.

Arendal, 1833.

Trykt i D. C. Halds Bogtrykkerie
af L. H. Krohn.

V box 33: 977

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

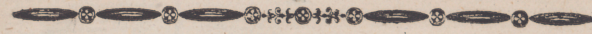

111

111

Den almeenkjendte og smukke Bise om Axel Thordsen
og Skjøn Valdborg, om hvis Forfatter, Tidsalder og histo-
riske Paalidelighed kun lidt med Bished lader sig bestemme,
findes første Gang aftrykt i et Anhang til den kristianiens-
fiske Udgave af N. S. Vedels Hundrede Biser. Mange Ste-
der i Norge gjøre Fordring paa at have været Stuepladsen
for denne hjertegtibende Tildragelse; men vi ville maafee
feile mindst ved at give Sandmør og det tilgrændsende Romsda-
len Fortrinet. Her findes de fleste Sagn herom, og paa den lille
De Gidske viser man endnu Axel Thordsons og Skjøn Vald-
borgs Grave, paa hver sin Side af Gidske Kirke. Paa en-
hver Grav stod et Afstræ, der over Kirkens Tag slyngede
deres Grene sammen. Axels Træ staaer endnu frodigt,
Valdborgs derimod er gaaet ud, og Inscriptionen paa den
Marmorsteen, der dækker hendes Grav, er nu ulæselig. (Sam-
menlign Norske Sagn af N. Faye 225).

III

Historiske Sange.

Axel Thordsen og Skjøn Valdborg.

Den almeenkjendte og smukke Bise om Axel Thordsen
og Skjøn Valdborg, om hvis Forfatter, Tidsalder og histo-
riske Paalidelighed kun lidt med Bished lader sig bestemme,
findes første Gang aftrykt i et Anhang til den kristianiens-
fiske Udgave af N. S. Vedels Hundrede Biser. Mange Ste-
der i Norge gjøre Fordring paa at have været Stuepladsen
for denne hjertegtibende Tildragelse; men vi ville maafee
feile mindst ved at give Sandmør og det tilgrændsende Romsda-
len Fortrinet. Her findes de fleste Sagn herom, og paa den lille
De Gidske viser man endnu Axel Thordsons og Skjøn Vald-
borgs Grave, paa hver sin Side af Gidske Kirke. Paa en-
hver Grav stod et Afstræ, der over Kirkens Tag slyngede
deres Grene sammen. Axels Træ staaer endnu frodigt,
Valdborgs derimod er gaaet ud, og Inscriptionen paa den
Marmorsteen, der dækker hendes Grav, er nu ulæselig. (Sam-
menlign Norske Sagn af N. Faye 225).

De legte Guldtavel ved bredden Bord,

I Glæde og Lyst med alle;

De Fruer tvende med Tre stor.

Saa underlig Legen mon falde.

Thi Lykken vender sig ofte om.

De Farning' løbe saa ofte omkring,
 De sig saa snart monne vende;
 Saa gjør og Lykken's Hjul udi Ring,
 Dens Løb man neppe kan kjende.
 Thi Lykken o. s. v.

Fru Tulli og Dronning Malfred,
 De legte Guldtavel med Ære:
 Paa Gulvet ganger det Barn derved,
 Det legte med Æble og Pære.
 Men Lykken o. s. v.

Paa Gulvet ganger det Barn saa væn,
 Det leger med Æble og Blomme;
 Da indkom Hr. Axel Thordsen,
 Han agter til Rom at komme.

Han hilsede Fruer og Tomfruer skøn,
 Hannem fulgte baade Tugt og Snilde;
 Han elskte det ædle Barn udi Løn,
 Men Lykken vilde for dem spille.

Paa Armen tog han den liden Duffe,
 Klapped hende ved hviden Kind:
 "Krist give, at Du var voksen nok!
 Da blev Du snart min Mandinde."

Hans yngste Søster svarede bradt,
 Paa Klæder hun Guld monne bære:
 "Var hun end voksen i denne Nat,
 I maatte ei sammen være."

Tomfruens Moder talede ret,
 Hun monne ham Sandhed sige:
 "I ere altfor nær udi Æt,
 Dog vel hinandens Lige."

Han tog en Gulbring af sin Haand,
 Bad Barnet dermed at lege.
 Der hun fremvogte i Alder, Forstand,
 Det gjorde hendes Kinder blege.

"Kom vel ihu, min liden Brud!
 I Dag monne jeg Dig fæste;
 Jeg vil nu reise af Landet ud,
 Og fremmede Herrer gjæste."

Hr. Axel drager af Landet ud,
 Hannem følger baade Tugt og Ære.
 I Kloster sættes hans liden Brud,
 At hun skulde Sommer lære.

De lærte hende Silkesøm at sye,
 At læse lod de hende lære;
 Af hendes Dyd gif herlig Ry,
 Hende fulgte stor Tugt og Ære.

Elig' adelig Sæder som hun bær,
 Maa hver med rette prise;
 I Sindet hun og forstandig er,
 Og regnes iblandt de vise.

I Kloster var hun i elleve Aar,
 Til Gud hendes Moder henkaldte;

